

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

OMLEIDING

Blijspel in drie bedrijven

door

1880

Benny Braem

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2005
Nr.2862

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk OMLEIDING op te voeren moet de naam van auteur BENNY BRAEM vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>

Wettelijk depot D/2004/0220/058
ISBN 978-90-385-09020

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Benny Braem
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(4 dames - 4 heren)

GERARD : Vijftiger, werkloos maar terug opgeroepen. Hij is niet zo verstandig en gebruikt al eens verkeerde woorden of uitdrukkingen, maar weet zich wel steeds op zijn eigen wijze uit de problemen te redden. Hij speelt af en toe een dubbelrol als “manager”. Hij tracht daarbij dan AN te spreken.

SABINE : Dertiger. De manager van het hotel, een zakenvrouw, koel en beredeneerd.

JOHAN : Veertiger, directeur van een computerfirma. Hij heeft een verhouding met Sabrina. Soms heel hautain, dan weer heel joviaal al naargelang de situatie.

SABRINA : Twintiger. Vriendin van Johan. Voor haar telt maar één ding en dat is Johan. Ze is een knappe verschijning, geen dom blondje.

SANDRA : Dertiger. Joviale rondborstige huisvrouw. Alles wat buiten haar eigen wereldje valt schrikt haar af.

HERMAN : Dertiger. Echtgenoot van Sandra, hij is een keurige burger. Hij vindt zijn carrière belangrijk en panikeert van zodra er dingen gebeuren die hij niet in handen heeft.

GERDA : Dertiger. Boezemvriendin van Sandra, vrouw van de wereld. Goed voorkomen.

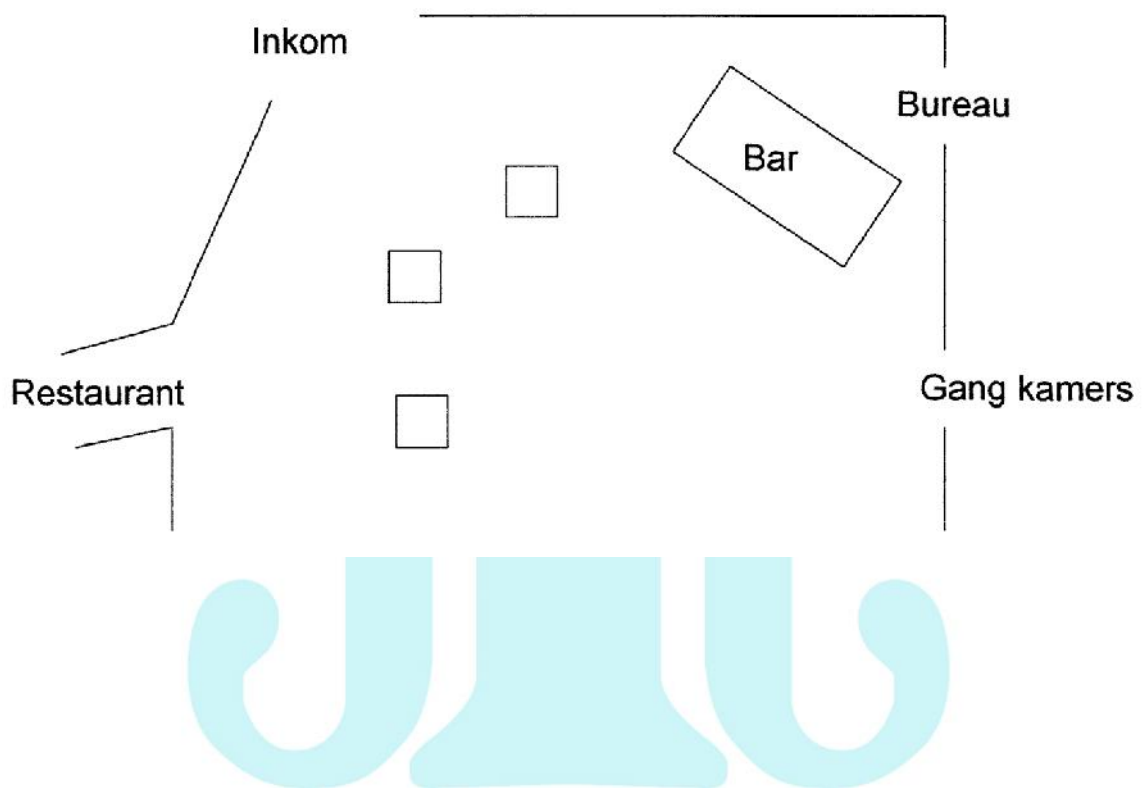
RENAAT : Dertiger. Macho-type, charmeur maar zeker niet degoutant.

KORTE INHOUD

Het verhaal speelt zich af in een klein afgelegen hotelletje. Door langdurige wegenwerken blijven de klanten weg. Sabine de eigenares vat het plan op om de premie van de brandverzekering op te strijken. Daarvoor werft zij Gerard aan, die haar ongewild een alibi moet bezorgen en doet zij beroep op Renaat om het plan uit te voeren als de laatste twee gasten vertrokken zijn. Maar door autopech moeten Johan en Sabrina nog een dag langer blijven. Ondertussen komen Sandra, Herman en Gerda aan. Gerda heeft een strategie uitgedokterd om daar het huwelijk van haar vriendin Sandra te redden. Herman herkent in Johan zijn baas en probeert die op allerlei manieren te ontlopen. Het plan van Gerda verloopt iets anders dan voorzien. Gerard die tegen zijn zin die job aannam ziet rond zich – en ongewild ook door hem – allerlei toestanden ontstaan. De misverstanden stapelen zich op. Wie is nu wie en nog met wie en wordt de brand vermeden ?

DECOR

Het speelt zich af in de inkomhal van een klein hotelletje. De bar en balie zijn het zelfde meubelstuk. Het bureau en de gang kamers staan met elkaar in verbinding.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(Gerard trekt zijn piccolo-uniform aan. Dit past duidelijk niet, het is te klein.

GERARD : Voilà daar moet een mens het dan maar mee doen. Mijn voorganger was vast anorexiapatiënt. *(Hij denkt even na)* Miljaar, in mijn contract staat dat ik mag mee-eten in de keuken, dan zal die kost hier ook niet denderend zijn. Dat belooft.

SABINE : *(Op inkom. Ze is heel druk bezig, in het voorbijgaan)* En, alles in orde? Ha, je hebt je uniform al gevonden zie ik. Je gaat het hier vlug gewoon zijn. Prima zo. Kijk ondertussen maar al eens even rond, ik ben er zo voor je. *(af restaurant)*

GERARD : Prima zo, prima zo. Ik vind hier helemaal niets prima aan. Een mens wordt gewoon verplicht om op zijn vijftigste te gaan werken of ze pakken je stempelgeld af. Gewoon omdat er een paar onnozelaars in de regering zeggen dat we langer moeten werken. En omdat mijn naam met een a begint ben ik de klos. Annemans, waarom heette mijn vader geen Zwezerik of zo? Dat het een schande is, dat weet ik. Miljaar, net nu het visseizoen begint. Ik had mij al een nieuwe lancé gekocht. Mijn visbakje proper in orde gezet.

SABINE : *(Op restaurant)* Ha, wat heb je al in orde gezet?

(Gerard wil iets zeggen, maar krijgt daar gewoon de kans niet voor)

Dat doet mij nu eens deugd, iemand die van aanpakken weet. Ze hebben blijkbaar toch gelijk. De oudere werknemer heeft veel meer plichtsgevoel. Je kan beginnen met de bar netjes te schikken en de glazen eens op te poetsen. *(weerom met een vaart af, gang kamers)*

GERARD : Die is deze morgen met haar gat in de netels gevallen zeker? Die kan geen minuut stilstaan. Als die zo bezig blijft dan zal ik rap in de ziekenwet zitten, ik

word er gewoon zeeziek van. *(Hij gaat naar de bar en schenkt zich iets in)* Dat is dan toch al één troost. Wij zitten hier bij de bron. Geestrijk vocht, het woord spreekt voor zich, daar kan een mens een beetje beter bij nadenken. *(Hij drinkt)* Verdikke, dat het mij weer moest overkomen. Ik zit al vier jaar thuis. Kom Gerard denk eens na: hoe geraak ik hier uit die nachtmerrie zonder mijn uitkering te verliezen...

(Johan en Sabrina al flikflooiend op inkom. Sabrina houdt Johan spelend op een afstand)

JOHAN : Ik vind het zalig met jou.

SABRINA : Ik ook met jou.

JOHAN : Als wij een paar uur samen zijn, dan bruis ik gewoon weer van energie.

SABRINA : Je bent gewoon uniek, ik heb mij nog geen minuut bij jou verveeld. Je bent een echte schat.

(Johan fluistert haar iets in het oor)

Nee zoetje, nee. Jij moet eerst met iets over de brug komen en dan klappen wij verder.

JOHAN : Waarom denk je dat ik je naar hier heb meegenomen? Ik wil juist over de brug komen.

SABRINA : Dat geloof ik best. Je weet goed genoeg wat ik bedoel. Het hangt nu helemaal van jezelf af.

JOHAN : Je weet toch dat ik alles voor je zou doen. Ik heb het je beloofd, dan doe ik het. Je kent mij toch.

SABRINA : Het is juist omdat ik je ken.

JOHAN : Wat wil je daar mee zeggen ?

SABRINA : Wij kennen elkaar nu al een jaar. Je hebt het mij al verscheidene keren beloofd, maar telkens vind je wel een reden om het niet te doen.

JOHAN : Wel, nu niet meer. Mijn besluit staat vast, ik heb lang moeten nadenken maar ik meen het.

*(Sabrina vliegt hem om de hals en draait hem zodat hij Gerard bemerkt.
Gerard staat nog met een glas in de hand mee te luisteren)*

SABRINA : Is het echt ? Van een verrassing gesproken. Je weet niet hoe gelukkig je me maakt.

(Johan voelt zich betrappt en maakt zich los van Sabrina)

JOHAN : Dat is straf. Dat heb ik nu nog nooit meegemaakt. Is het hier de gewoonte dat het personeel drinkt tijdens de werkuren en de gesprekken van de gasten afluistert?

GERARD : Of dat de gewoonte is ? Ik zou het niet weten meneer, want ik werk hier nog maar twee uur.

JOHAN : Dan zal ik het er eens met je baas over hebben. Die gaat je dat direct kunnen vertellen. Ik denk dat die daar heel andere ideeën over heeft.

GERARD : Als je dat zou willen doen meneer. Je zou niet weten hoe gelukkig je mij maakt.

JOHAN : Als het misschien niet te veel gevraagd is, dan zou ik nu graag de rekening willen.

GERARD : Ik zal het er eens met mijn baas over hebben. Die gaat je dat direct kunnen vertellen meneer.

JOHAN : Kom zoetje, zo te zien gaat dat hier nog wel eventjes duren, ondertussen kunnen wij ...

(Sabrina vleit zich tegen hem aan. Af gang kamers)

GERARD : *(Hij kijkt hen na)* Ja, dat is het leven hé. Ik wil hier uit en hij wil er ... Zo heeft iedereen zijn problemen.

SABINE : *(Op achter de bar. Gerard schrikt zich een breuk)* Wat hoor ik, zijn er problemen?

GERARD : *(Terzijde)* Die loopt niet alleen snel, die hoort ook nog snel. Nee mevrouw, maar daar is een meneer en een madame die willen vertrekken. Ze hebben de rekening gevraagd. Maar ik ben wel zijn naam vergeten vragen, hij was duidelijk ouder en zij had.. *(Hij zoekt naar de gepaste woorden en maakt daarbij beschrijvende gebaren)*

SABINE : Ik weet wie je bedoelt.

GERARD : Dat zal wel, zoiets vergeet je niet.

SABINE : Dat heeft niets met vergeten te maken. Momenteel hebben wij hier maar één koppel als gast.

GERARD : Ha, maar één koppel. *(Voor zichzelf.)* Dat is goed nieuws. *(Naar Sabine toe)* Dus als die weg zijn, dan ben ik hier ook overbodig? Dan loopt mijn contract ook af.

SABINE : Hoe kom je daarbij? Ik heb hier je lijst van al de klusjes die nog moeten worden afgewerkt. En het is niet omdat hier mensen vertrekken, dat er geen andere kunnen aankomen.

(Johan en Sabrina op gang kamers, ze hebben een paraplu bij zich)

GERARD : *(Terzijde)* Dat was ook snel.

SABINE : *(Heel vriendelijk)* Meneer, mevrouw, mijn bediende heeft mij zopas op de hoogte gebracht. Uw rekening zal binnen een uurtje klaar zijn, als dat voor in orde is.

JOHAN : Dat is heel vriendelijk mevrouw.

SABINE : *(Naar Gerard wijzend)* Je moet hem excuseren, het is vandaag zijn eerste werkdag en hij heeft zijn draai en keer nog niet gevonden. Ik hoop in ieder geval, dat je genoten hebt van die paar daagjes bij ons. Wij zullen zo dadelijk voor je koffers zorgen.

JOHAN : Dank je wel, wij willen rond één uur vertrekken. Wij gaan nog eventjes van de prachtige omgeving genieten.

SABINE : Zoals je wil meneer.

(Johan en Sabrina af inkom)

(Terug heel kort) Vooruit je hebt het gehoord. Je kan de koffers al uit hun kamer halen en naar de auto brengen. *(Ze geeft hem de loper)* Kamer 34. Op de eerste verdieping.

(Sabine af achter de bar. Gerard speelt het vriendelijk gedoe van Sabine na)

GERARD : Ja meneer, nee meneer. Prettige dag meneer. Ja wij halen even de valiesjes. Dat is helemaal geen moeite. *(af)*

(Sabine terug op, met haar papieren. Ze begint de rekening te maken)

SABINE : Allez vooruit, 425 euro. De enige inkomsten deze maand en dat allemaal door die stomme wegenwerken. Dat overleef ik zo nooit. En die werken gaan zeker nog twee jaar duren. Daar is geen mens meer die nog tot hier geraakt met al die omleidingen. Ja, twee tortelduiven. En waarom komen die twee tortelduiven naar hier, omdat ze niet gestoord willen worden. Omdat ze hier niemand tegen het lijf willen lopen. Ik moet van die verliespost af. Verkopen is nu geen oplossing; er blijft maar één uitweg en dat is de premie van de brandverzekering.

(Gerard al lopend op)

GERARD : Madame verwittig de politie.

SABINE : *(Hevig geschrokken)* De politie ?

GERARD : Ja, de valiezen van die gasten zijn gestolen. Daar staat niets meer in de 43, alles is weg.

SABINE : Waar ben je geweest?

GERARD : In de 43. Geen valiezen, niets in de kasten, leeg! Ik heb zelfs onder het bed gekeken. Niets te zien.

Sabine : In de 34 Gerard.

GERARD : Ah 34, 43. Ja, ik had als kind ook altijd last met die cijfers. Ik kon nooit goed onthouden wat er nu eerst moest komen.

(Sabine kijkt hem bijna dood)

SABINE : In de 34.

GERARD : In de 34. *(af gang kamers)*

SABINE : De kamers zijn net zo leeg als zijn hoofd. Maar hij gaat mij in ieder geval een alibi bezorgen. *(Ze gaat telefoneren)* Renaat, ik ben het Sabine. Ik ga er mee door. Ik ben gewoon ten einde raad, ik kan niet anders. Dus ik mag op je rekenen? Nee, de afspraak is: wanneer ik het geld krijg, dan ontvang jij ook. Ja, twintig procent oké. Je weet wat je moet doen. Nee, hier zijn geen klanten, waarom denk je dat ik anders zoiets zou doen? Alleen al het idee brengt mijn maag van streek. Ja ik heb iemand aangenomen, Gerard. Die zal je rap genoeg leren kennen. Ik neem geen contact meer met je op. Oef, dat is dan geregeld.

(Ondertussen heeft Gerard de valiezen naar beneden gebracht)

Scène 2

(Gerard is nog druk in de weer met de valiezen)

SABINE : *(Heel vriendelijk)* Gerard.

GERARD : *(Op zijn hoede)* Ja madame.

SABINE : Je mag mij dat niet kwalijk nemen dat ik af en toe eens mijn geduld verlies, dat heeft niets met jou maar met heel de situatie te maken. Ik wil je dat maar even duidelijk maken.

GERARD : Ja madame. Moet ik de valiezen naar de auto brengen?

SABINE : Dat kan nog wel even wachten. *(Ze barst plots in tranen uit)*

GERARD : (*Hij weet niet hoe hij moet reageren*) Ja maar ik wil dat graag doen, hé madame.

SABINE : (*Al snikkend*) Neem mij niet kwalijk, maar ik ben helemaal van mijn melk. Ik heb daarnet een telefoontje gekregen van de kliniek.

GERARD : Toch niets ernstig hoop ik?

SABINE : Ik vrees van wel. Mijn moeder is vorige week opgenomen... en nu zeggen ze dat ze nog maar een paar dagen te leven heeft.

GERARD : Dat is inderdaad slecht nieuws.

SABINE : Ja. (*Ze duikt terug in haar zakdoek*)

GERARD : Ja moeders.. dat ligt zeer gevoelig. Daar heb je toch een speciale band mee. De mijne heeft al hoofdpijn vanaf dat ik geboren ben, allez dat heeft mijn vader toch altijd gezegd.

SABINE : Ik moet er onmiddellijk naar toe, dat versta je toch.

GERARD : Natuurlijk madame. Zo dadelijk zijn die gasten hier weg en dan kunnen wij het boeltje hier sluiten. Zoiets begrijpen de mensen wel. Naar mij moet je niet kijken.

SABINE : Nee, Gerard. Dat kan niet, dat wil ik ook niet.

GERARD : Oh ik trek mijn plan wel.

SABINE : Dat hoop ik, want een hotel kan je niet zomaar sluiten. (*extra lief*) Daarom had ik gehoopt, dat je gedurende enkele dagen voor de zaak kon zorgen.

GERARD : Wablief? Helemaal alleen?

SABINE : Je doet het maar kalmpjes aan. En als er nieuwe gasten komen, dan hoop ik dat je die goed zal ontvangen. Ik ken je nog maar een paar uur, maar de eerste indruk is altijd de belangrijkste zeggen ze. Wel ik moet zeggen: je bent heel joviaal en pienter, je voelt de mensen aan en dat is het belangrijkste in ons vak. Zoiets is een gave, dat kun je niet aanleren. Ik ben er zeker van dat je onze gasten in de watten zal leggen.

GERARD : Ja maar...

SABINE : Je bent een schat.

GERARD : Ja maar, als die gasten weg zijn, hoe zit het dan met het eten? Dat stond wel in mijn contract.

SABINE : Daar moet je je geen zorgen over maken. Leopold is een gepensioneerde legerkok, die springt hier elke dag wel eens binnen, die weet perfect wat hij moet doen. Ha, ja, de rekening van meneer Janssens ligt klaar. Ik vertrek zo dadelijk. Ik bel nog wel. *(af inkom)*

GERARD : Miljaar. Die is nog gladder dan een paling. Nu sta ik er hier helemaal alleen voor. *(Hij gaat naar de bar en schenkt zich iets in)* En dat spel dat gaat hier uit. *(Hij trekt zijn uniform uit)* Wij zullen de zaken dan maar positief bekijken zeker. Als die twee pipo's hier weg zijn, dan is het hier rustig. *(Hij begint het briefje te lezen)* Amaai, die denkt echt dat werken mijn hobby is. Kamers op de tweede verdieping stofzuigen en dweilen. *(Hij trekt een streep door dweilen)* Stofzuigen zal wel volstaan zeker, ik heb het niet zo voor water. *(Hij drinkt nog eens)* De linnenkast ...

(Er komen drie nieuwe gasten het hotel binnen)

Het is niet waar hé !

GERDA : Hier is het. Het is inderdaad niet gemakkelijk te bereiken. Maar dankzij mijn routeplanner zijn wij er dan toch geraakt. Goede middag. Heeft u nog twee kamers vrij? Het zou voor een drietal dagen zijn.

(Gerard antwoordt niet, hij twijfelt even)

SANDRA : *(Tegen Gerda)* Vraag even aan de manager of het mogelijk is om twee kamers naast elkaar te krijgen. Dan kunnen wij gemakkelijker eens bij elkaar binnenspringen.

GERARD : *(Hij voelt zich plotseling belangrijk)* De manager. *(Hij probeert hierbij overdreven A.N. te spreken)* De manager denkt het wel. *(Hij draait zich om naar de sleutels en pikt er twee uit)* Wat denk je van de twaalf en de veertien ?

SANDRA : Ja, kamer dertien is er nooit. Ik heb dat eens gezien op televisie. Het brengt ongeluk.

(Gerard controleert door naar de sleutels te kijken)

GERDA : Dat lijkt ons prima.

HERMAN : Waarom moesten wij naar hier komen? Er staan honderd hotels in zo'n gids. Hier is op meer dan een half uur stappen nog geen café te bespeuren.

SANDRA : Maar schatje voor de rust. Je hebt dat gewoon nodig. Wij zijn er gewoon eens een paar dagen tussenuit.

HERMAN : Dan had je toch met jullie twee kunnen gaan? Ik had mij thuis heel rustig gevoeld en mij best geamuseerd. *(Tegen Gerard)* Hebben ze hier een biljart in het hotel?

GERARD : *(Hij haalt zijn schouders op, hij valt even uit zijn rol)* Ik ben er hier nog geen tegengekomen. Ik bedoel, ik vrees van niet meneer.

GERARD : Mag ik jullie iets aanbieden van het huis? Dat is hier zo de gewoonte en een goede gewoonte moet je in ere houden.

GERDA : Dat is heel vriendelijk. Je ziet, zo'n klein hotelletje heeft zijn charme. Voor mij een porto graag.

SANDRA : Voor mij iets fris, ik kan niet zo goed tegen de alcohol. Dan raak ik nogal vlug de trappers kwijt.

HERMAN : Een pintje heb je niet zeker? Laat maar, ik ga de omgeving eens verkennen. Misschien loop ik verloren en kom ik wel ergens een café met een biljart tegen. *(af inkom)*

GERARD : Terwijl je geniet van je drankje, zal ik ondertussen even de bagage naar de kamers brengen.

GERDA : Heb je geen personeel?

GERARD : Personeel? Ja natuurlijk, maar je weet hoe dat gaat, die werken geen minuut te vroeg of te laat. *(Af met de koffers)*

SANDRA : Een sympathieke man.

GERDA : Ik weet niet. Maar dat heeft geen belang. Je weet waarom wij hier zijn. Wij hebben maar één opdracht. Wij zijn hier om je huwelijk te redden, hou dat goed voor je ogen.

SANDRA : Ik weet niet of dat het wel een goed idee is.

GERDA : Sandra, je moet wel weten wat je wil. Je bent nu al maanden aan het zeuren dat er niets meer tussen jullie gebeurt. Je voelt je niet meer goed in je vel. Je wil dat er iets verandert.

SANDRA : Dat is waar.

GERDA : Luister, dan zijn er een paar oplossingen. Ofwel ga je weg.

SANDRA : Nee, dat wil ik niet.

GERDA : Ofwel modder je verder aan zoals er veel koppels doen. Ofwel neem je een minnaar.

SANDRA : Ik kan niet liegen.

GERDA : Dat leer je wel.

SANDRA : Wat wil je daar mee zeggen ?

GERDA : Niets. Ofwel doe je wat we hebben afgesproken. Wij hebben er thuis al uren over gediscussieerd.

(Sandra zucht heel diep, ziet het duidelijk niet zitten)

Je kunt nu niet meer terugkrabbelen. Als je moest weten welke moeite mij dat gekost heeft om alles te regelen.

SANDRA : Ja, ik weet dat wel en ik apprecieer dat ook allemaal, maar stel dat het verkeerd afloopt?

GERDA : Veel slechter als nu kan het al niet meer gaan.

(Sandra schudt met het hoofd)

Word toch eens wakker! Je gaat voor een paar dagen gezellig weg en meneer is al na een kwartier alleen op stap.

(Gerard op achter de bar. Hij doet zijn piccolo-uniform terug aan. Ondertussen luistert hij rustig mee)

SANDRA : Je hebt overschot van gelijk, ik vind dat ook niet leuk, maar wat kan ik er aan doen ?

GERDA : Wanneer komt een man terug in actie ? Wanneer begint hij terug avances te maken? Als hij jaloers is. Als hij gewaar wordt dat er andere kapers op de kust zijn.

SANDRA : Als jij het zegt.

GERDA : Vertrouw mij nu maar. Ik heb alles tot in de puntjes afgesproken. René komt deze namiddag aan. Hij is een geboren verleider. Hij weet precies hoe ver hij kan gaan. Je moet het spel alleen maar meespelen. Net lang genoeg tot Herman zijn schellen van zijn ogen vallen.

SANDRA : Als hij mij maar niet laat vallen.

GERDA : Kom zeg, jij kan er toch niets aan doen dat iemand anders ziet hoe aantrekkelijk je bent?

GERARD : Dat is waar hé madame.

GERDA : Wie ben jij ?

GERARD : Gerard. Ik werk hier. Ik breng koffers naar de kamers, ik doe de bar, ik...
(*Terzijde*) Ja, wat doe ik hier nog ?

SANDRA : Je lijkt wel erg goed op de manager.

GERARD : (*Hij weet niet goed wat te zeggen*) Dat hebben er nog wel eens gezegd, maar persoonlijk vind ik van niet. Hij is dikker.

GERDA : Hoe lang sta je hier al ?

GERARD : Een paar minuten. (*Hij maakt daarbij een handbeweging alsof hij iets wil krijgen*)

GERDA : Oh, ik versta het al. (*Ze geeft hem een fooi*) Maar denk er aan, je hebt niets gehoord, niets gezien.

(*Gerard staat perplex, want hij begrijpt niet onmiddellijk waarover het gaat. Maar het geld overtuigt hem*)

Wij verstaan elkaar goed? Wat hier is gezegd, is niet gezegd. Je hebt niets gehoord, niets gezien.

GERARD : Ik ben stom en doof madame. (*Af met de rest van de koffers*)

GERDA : Wij moeten René op de hoogte brengen van het feit dat de piccolo alles gehoord heeft.

SANDRA : Maar waarom ?

GERDA : Zodat hij daar rekening mee kan houden. Stel dat die Gerard toch wat loslippig is, dan zou René wel eens kunnen panikereren.

SANDRA : Stuur hem een sms'je.

GERDA : Dat zal moeilijk gaan. Ik heb mijn gsm opzettelijk thuis laten liggen zodat ze mij niet zouden storen.

SANDRA : Ik heb eens op televisie gezien dat ze een briefje afgeven aan de receptie. Dan vragen ze om dat aan die gast te geven.

GERDA : Dat is nog niet zo'n slecht idee. *(Ze rommelt wat in haar tas, schrijft iets op en steekt het in een omslag)*

SANDRA : Wat heb je geschreven ?

GERDA : Beste, De piccolo is van ons plan op de hoogte. Misschien kan dat wel handig voor je zijn ? Hij heeft in ieder geval beloofd om te zwijgen. Groetjes.

GERARD : *(op)* Voila, de koffers staan in jullie kamers.

SANDRA : Dat is wel erg snel.

GERARD : Dat zou ik geloven. Maar de twaalf en de veertien zijn hier maar juist achter het hoekje.

GERDA : Zou je zo vriendelijk willen zijn, dit aan René te geven?

GERARD : René ?

GERDA : Die arriveert deze middag.

GERARD : Uw man?

GERDA : Een goede kennis.

GERARD : *(Met een knipoog)* Natuurlijk mevrouw, een goede kennis. En die blijft hier ook logeren ?

GERDA : Natuurlijk.

GERARD : Ik zal dan wel aan de manager moeten vragen of de zestien nog vrij is. Dat is de kamer naast de veertien.

(Hij maakt weer onbewust dat handgebaar, Gerda geeft hem een fooi)

GERDA : Als je zo vriendelijk zou willen zijn, dat zou wel erg handig zijn. Kom Sandra, wij gaan onze valiezen uitpakken. *(beiden af gang kamers)*

Scène 3

GERARD : Maak dat mee! In plaats van dat iedereen vertrekt, komen er maar bij. Nu is er nog één op komst. Ha ja, dat briefje. (*Hij legt het weg achter de bar en schenkt zichzelf nog eens in*) Dat is er één voor de manager en dit is voor Gerard. Voilà, dat heb ik wel dubbel en dik verdiend.

HERMAN : (*Op inkom*) En sommigen noemen dat een prachtige omgeving. Niets, maar dan ook niets anders te zien dan bomen.

GERARD : Dat komt omdat het hotel in de bossen is gelegen meneer en in bossen staan er nogal veel bomen.

HERMAN : (*Hij bekijkt Gerard*) Zou je niet een beetje te veel drinken. Zeg, heb ik jou al eens gezien ?

GERARD : Ik zou het niet weten meneer.

HERMAN : Toen wij hier incheckten.

GERARD : Nee, meneer. Dat zal de manager geweest zijn meneer. Ik ben nog maar pas aan het werk.

HERMAN : Als jij het zegt. Als je dan toch geen pintje hebt, geef mij ook maar iets van de plank.

GERARD : Wat mag het zijn ?

HERMAN : Wat ben jij aan het drinken ?

GERARD : Een jenever.

HERMAN : Mag dat van de manager, drinken tijdens het werk ?

GERARD : Die heeft daar niets op tegen, zolang het werk maar gedaan wordt. Die zegt altijd: goedgezind personeel werkt nog zo hard.

HERMAN : Dan heb je een goede baas.

GERARD : Ik mag niet klagen. Wij kennen elkaar al jaren. Wij komen soms beter overeen dan een ééneigentweeling.

HERMAN : Als ik eerlijk mag zijn, mijn baas is een urk.

GERARD : Dat zou ik van de mijne niet durven zeggen.

HERMAN : Hij betaalt goed, maar daar is het dan ook mee gezegd.